

POSTANOWIENIE

Dnia 30 marca 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Stanisław Kucharczyk
Protokolant:	st. sekr. sądowy Beata Brocka

przy udziale prokuratora Marcina Lorenca

po rozpoznaniu w sprawie **M. S.**

zażalenia wniesionego przez obrońcę skazanego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 29 stycznia 2016 r., sygn. akt III K 245/15

w przedmiocie umorzenia postępowania o wydanie wyroku łącznego

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanawia:

I. zaskarżone postanowienie utrzymać w mocy;

II. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. L. kwotę 147,60 zł (sto czterdzieści siedem 60/100 złotych) tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 29 stycznia 2016 r., Sąd Okręgowy w Szczecinie, umorzył postępowanie w zakresie objęcia wyrokiem łącznym kary wymierzonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 26 marca 2013 r., sygn. akt

III K 261/11, Sądu Rejonowego w Gryficach z dnia 18 sierpnia 2014 r., sygn. akt

II K 487/14, Sądu Rejonowego w Gryficach z dnia 23 kwietnia 2001 r., sygn. akt

II K 37/01, Sądu Rejonowego w Gryficach z dnia 14 lipca 2000 r., sygn. akt.

II K 170/00. Uzasadniając takie rozwiązanie stwierdził, iż w stosunku do skazanego, wydano w dniu 8 stycznia 2015 roku, sygn. akt III K 210/14 wyrok łączny, obejmujący skazania wyrokami w sprawach: II K 177/06, II K 282/06, III K 261/11,

II K 487/14. Tym samym, kary orzeczone wyrokami III K 261/11, II K 487/14,

II K 37/01, objętymi wnioskiem skazanego, były już przedmiotem orzekania i sąd w tym zakresie prowadził postępowanie o wydanie wyroku łącznego, zakończone wydaniem prawomocnego obecnie wyroku. W związku z tym, zgodnie z treścią art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k., Sąd postępowanie umorzył albowiem postępowanie w tym zakresie zostało prawomocnie zakończone. Skazany wnosił dodatkowo o połączenie kar orzeczonych wyrokiem z dnia 14 lipca 2000 r., sygn. akt. II K 170/00, z karami opisanymi wyżej i objętymi wskazanym wyrokiem łącznym. Sąd Okręgowy wskazał, że

wyrok ten wydano w dniu 14 lipca 2000 roku, a więc przed popełnieniem przestępstw, za które skazano wnioskodawcę wyrokami objętymi wyrokiem łącznym. Z tych względów nie było możliwym połączenie kar orzeczonych jednym wyrokiem, z karami orzeczonymi za przestępstwa popełnione po wydaniu tego wyroku. Taką możliwość, z pewnymi warunkami przewidującą przepisy znowelizowanego kodeksu karnego, ale dotyczy to wyłącznie orzekania w przypadku wymierzenia nowej kary już po 1 lipca 2015 r.

Powyższe postanowienie zaskarżył obrońca skazanego w całości na korzyść skazanego. Zaskarżonemu postanowieniu zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę postanowienia, polegający na przyjęciu, że brak jest podstawy prawnej do wydania wyroku łącznego podczas, gdy zdaniem skazanego wszystkie wyroki podlegają łączeniu. Tak argumentując, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania celem wydania merytorycznego rozstrzygnięcia.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie obrońcy skazanego okazało się bezzasadne.

Sąd Apelacyjny w pełni podziela ustalenia i oceny poczynione przez Sąd pierwszej instancji przyjmując je za własne i nie widzi konieczności ponownego przytaczania ich in extenso. Stwierdzić należy, że w przedmiotowej sprawie z uwagi na treść art. 19 Ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z dnia 20 marca 2015 r., poz. 396) zastosowanie znajduje art. 85 kk w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 lipca 2015 roku.

W myśl tego przepisu, jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną, biorąc za podstawę kary z osobna wymierzone za zbiegające się przestępstwa.

Jak słusznie ustalił Sąd I instancji wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 8 stycznia 2015 r. w sprawie III K 210/14 połączono skazania wyrokami w sprawach: II K 177/06, II K 282/06 oraz III K 261/11, II K 487/14. Zasadnie zatem w powyższym zakresie Sąd Okręgowy postępowanie umorzył, skoro było ono przedmiotem rozpoznania i postępowanie w tym przedmiocie zostało prawomocnie zakończone. Analiza natomiast dat popełnienia czynów przez M. S. i wyroków osądzających poszczególne z nich odnośnie wcześniejszych wyroków tj. wnioskowanych II K 170/00, II K 37/01, a także VI K 60/05 prowadzi do wniosku, iż nie zostały spełnione przesłanki do wydania wyroku łącznego co do wskazanych orzeczeń. Zarzuty podniesione przez skarżącego nie zasługiwały na uwzględnienie, zatem rozstrzygnięcie Sądu I instancji jako prawidłowe należało utrzymać w mocy.

Wysokość zasądzonego na rzecz obrońcy wynagrodzenia oparto na treści art. 29 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (t.j. Dz. U. z 2014 r. poz. 635) oraz § 17 ust. 5 w zw. z § 4 ust. 1 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości

z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (t.j. Dz. U.

z 2015 r., poz. 1801).

Stanisław Kucharczyk